

Proces vyjednávání skupin obyvatel města na příkladu vnitrobloků

Martin Vosátka

Posudek vedoucího práce

Předkládaná práce se věnuje vnitrobloku jako specifickému městskému prostoru a na příkladu dvou typově odlišných pražských vnitrobloků sleduje způsoby využití místa, problémy, které se s konkrétním využitím pojí, a procesy vyjednávání, které vzhledem k problémům v daných vnitroblocích probíhají. Práce je založena na rešerši odborné literatury a zejména kvalitativním výzkumu, který spočíval v pozorování a provádění rozhovorů s uživateli jednotlivých prostor, doplněném o dílčí obsahovou analýzu mediálních obrazů a diskusí na sociálních sítích týkajících se jednoho ze sledovaných vnitrobloků. K datům použitým v obsahové analýze se autor uchýlil z důvodů metodologických – ztížený přístup k výzkumným partnerům – v průběhu práce. Šlo o vědomou a dobře zdůvodnitelnou (a v práci zdůvodněnou a explicitně diskutovanou) volbu.

Práce je rozdělena v zásadě na dvě části. V první autor představuje odborný kontext pojící se s tématem vnitrobloků. Ve druhé části se pak věnuje dvěma případům, které prozkoumal. Práci završuje diskuse, ve které autor diskutuje oba případy společně, a závěr. Z hlediska tematického a metodologického nastavení jde o práci zajímavým způsobem zaměřenou a standardně (ve smyslu výzkumné práce) provedenou. Teoretické zázemí je v první části relativně široce rozkročené (od urbanismu až ke komunitním zahradám), což vede k jisté přehledovosti a stručnosti, umocněné nejen jazykově, ale i dělením textu na krátké (až kratičké) podkapitoly zaměřené na jednotlivá témata. Práce tak celkově působí v určitém smyslu slova instrumentálně: stylisticky je práce – zejména v první části – strohá až lakonická; strukturně je dělena na stručné a krátké dílčí podkapitoly (jako kvalita veřejného prostoru, veřejný a soukromý prostor, právo na město, komunitní zahrada a právo na město). Instrumentálnost je ale patrná i v zaměření práce a jeho ideovém / analytickém zpracování: vyjednávání je chápáno jako akt přímé komunikace, nikoli – jak je ve společenských vědách obvyklejší – jako způsob utváření významů ve střetu různorodých aktivit, činností, zájmů a jejich vyjádření. Jako takové je pak i používáno v celé práci a téma vnitrobloků, výzkumná i analytická práce se točí kolem něj. Ve své instrumentálnosti je tedy práce konzistentní. Linka argumentu, v teoretické části například formou následnosti jednotlivých podtémat / podkapitol, je logická a smysluplná. Diskuse vyjednávání (jako komunikačního nástroje řešení problémů) je jak diskutována v teoretické rovině, tak i explicitně vetkána do diskuse empirických případů.

K práci lze mít dílčí výhrady zejména jazykové a stylistické. Ona přehledovost představovaných dílčích teoretických přístupů je vyvážena širší literatury, kterou autor načel a v rovině tematické do práce zapojil. Zároveň však díky tomu práce postrádá hlubší konceptuální rovinu – ve smyslu promýšlení a konceptualizace na základě empirického materiálu – a v závěru míří spíše na rovinu praxe (řešení konfliktů). Potenciálně tak má přínos spíše v oblasti managementu a správy, než v rovině teoretické/konceptuální. To však samo o sobě podle mého názoru nepředstavuje závažnější problém. Vzhledem k propojení teoretické části (a zejména pojetí vyjednávání) s empirickou částí a dobře zvládnutým výzkumem práci hodnotím velmi dobře (na rovině poloviny bodového pole, tj. cca 12-13 bodů).

Petr Gibas, Ph.D.

Sociologický ústav AV ČR, v.v.i.